'Αριθ. 2. 15 Μαΐου 1921

ΕΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ & ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
'Οδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

Ὁ κύριος χαρακτὴρ τοῦ καλοῦ εἶνε ἡ χαρὰ εἰς τὴν ἀπόλυτον εἰρήνην, ἡ πλήρης συνείδησις καὶ εὐχαρίστησις τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ζωῆς. ΔΩΡΑ

ΕΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ & ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 12. —
Αἰγύπτου Γ. Δ. 50. —
Ἀμερικῆς Δολ 2.50

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν

CAMILLE FLAMMARION

ΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὡμιλήσαμεν ἐσχάτως περὶ τῶν ***ἐμφανίσεων***, κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου. ***Αἱ ἐκδηλώσεις***, διάφοροι τῶν ἐμφανίσεων καὶ διαφόρων εἰδῶν, εἶναι ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρουσαι. Μολονότι εἶναι παλαιαὶ ὅπως ὁ κόσμος, ἡ κλασικὴ ψυχολογία, ἐπιμόνως τὰς ἠγνόησεν. Εἶναι, ἐν τούτοις, γεγονότα ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος πρὸς μελέτην καὶ γνῶσιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς, ... καὶ μετ' αὐτήν.

Μία ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τούτων, μὲ ἐξέπληξε ἄλλοτε ὅλως ἰδιαιτέρως, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν εἶχον καιρὸν νὰ ἀναγινώσκω τὰ ἔργα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. Ἐγνώρισα ὀλίγον τὸν θελκτικὸν τοῦτον συγγραφέα, καὶ συνῆψα ἀραιὰς σχέσεις μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ 1895 ἕως τὸ 1870, ὅτε ἀπέθανε. Αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν προσωπικήν του παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του. (Σελ. 224).

Ὁ Στρατηγὸς Δουμᾶς, ὁ πατήρ του, ἀπέθανε εἰς τὸ Βιλλιέ-

Κοτερέ, τὴν 26ην Φεβρουαρίου 1806, καὶ ἡ ἡμερομηνία αὕτη μὲ ἐνδιέφερε, λόγῳ τοῦ ὅτι συνέπιπτε μὲ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς γεννήσεώς μου, τριάντα ἓξ ἔτη βραδύτερον. Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, ἐλάτρευε τὸν πατέρα του, ὅστις τὸν εἶχε κρατήσει ἐπὶ τῶν γονάτων του, δεικνύων εἰς αὐτὸν μεγάλα ξίφη καὶ ὡραῖα γαλόνια, τὸν ὁποῖον ὅμως πατέρα του, μόλις εἶχε γνωρίσει, ἀφοῦ ἐγεννήθη τὴν 24 Ἰουλίου 1802. Ἡ παιδικὴ οἰκειότης δὲν διήρκεσε πολύ, ἀφῆκεν ὅμως ἀνεξίτηλον ἀνάμνησιν. Ὁ θάνατος, θραύων τὴν οἰκειότητα ταύτην, ἐσημείωσεν συνάμα ἐξαιρετικὸν φαινόμενον τὸ ὁποῖον βαθέως διήγειρε τὴν νέαν φαντασίαν τοῦ μέλλοντος μεγάλου συγγραφέως καὶ ἐνετυπώθη.

Ἰδοὺ πῶς ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος τὰ τοῦ φαινομένου.

»Τὴν νύκτα ἐκείνην ποῦ ἀπέθανε ὁ πατήρ μου μὲ μετέφεραν ἐκ τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου Μαριάναν, ἥτις, κατῴκει μὲ τὸν πατέρα της, ὁδὸς Σουασών· εἴτε διότι δὲν ἤθελαν νὰ θέσουν εἰς ἐπαφὴν τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν με ἕνα φέρετρον, καθόσον ὁ θάνατος προεβλέπετο, εἴτε διότι ἐφοβήθησαν τὴν ἀμηχανίαν τὴν ὁποίαν θὰ προεκάλουν, ἔλαβον τὸ μέτρον τοῦτο, περὶ τὰς 5 τὸ ἀπόγευμα. Ἐλάτρευα τὸν πατέρα μου. Ἴσως, εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτήν, τὸ αἴσθημα τοῦτο τὸ ὁποῖον ὀνομάζω σήμερον ἀγάπην, νὰ μὴ ἦτο, παρὰ μία ἀφελὴς ἔκπληξις διὰ τὸν ἡράκλειον ἐκεῖνον ὀργανισμὸν καὶ διὰ τὴν γιγαντώδη ἐκείνην δύναμιν, τὴν ὁποίαν εἶδον εἰς πλείστας περιστάσεις δρῶσαν. Ἴσως, ἀκόμη, νὰ μὴ ἦτο παρα ἕνας παιδικὸς και κοῦφος θαυμασμός, πρὸς τὴν κεντητὴν στολήν του καὶ πρὸς τὴν μεγάλην σπάθην του, τὴν ὁποίαν μόλις ἠδυνάμην νὰ κρατήσω. Καὶ σήμερον ἀκόμη, ἡ ἀνάμνησις τοῦ πατρός μου εἰς πᾶσαν στάσιν τοῦ σώματός του, εἰς πάντα μορφασμὸν τοῦ προσώπου του, μοῦ εἶναι ζῶσα, ὡς ἐὰν νὰ τὸν ἔχασα χθές. Καὶ σήμερον ἀκόμη τὸν ἀγαπῶ. Τὸν ἀγαπῶ διὰ τόσον τρυφερᾶς ἀγάπης, τόσον βαθείας καὶ πραγματικῆς, ὡς ἐὰν νὰ ἐπέβλεψε τὴν νεότητά μου, καὶ ὡς ἐὰν νὰ ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ διέλθω ἐκ τῆς νεότητος ταύτης εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ του βραχίονος.

»Ὁ πατήρ μου, ἐπίσης, μὲ ἐλάτρευε, καὶ δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐπαναλάβω τοῦτο, ἐὰν πρὸ πάντων, ἐκ τῶν θανόντων, μένει τίποτε τὸ ὁποῖον ἀκούει ὅ,τι λέγεται περὶ αὐτῶν.
Καὶ μολονότι κατὰ τὸν τελευταῖον χρόνον τῆς ζωῆς του, τὰ βάσανα τὰ ὁποῖα ἐδοκίμαζε, τοῦ εἶχον μεταβάλλει τὸν χαρακτῆρα, μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴ ἀνέχηται οὐδένα θόρυβον, ἢ κίνησιν εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἶχεν ἐν τούτοις ἐξαίρεσιν δι' ἐμέ.

»Μὲ ἀφῆκαν λοιπόν, εἰς τὸν πατέρα τῆς ἐξαδέλφης μου, καὶ εἰς τὰς φροντίδας τῆς τελευταίας ταύτης.

»Ἡ οἰκία ἦτο τοποθετημένη ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σουασών, πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Πύργου. Ἡ τοποθέτησις αὕτη καθίστα τὴν

κατοικίαν ἀπρόσιτον, ὅταν ἡ θύρα τῆς ὁδοῦ Σουασὼν καὶ ἡ θύρα τοῦ κήπου ἐκλείοντο. Κατὰ τὰς 8 τὸ βράδυ, ἡ ἐξαδέλφη μου μὲ ἐκοίμισε καὶ ἐγὼ ἀπήλαυσα τὸν καλὸν ὕπνον, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς δίδει εἰς τὰ παιδία, ὅπως τὴν δρόσον εἰς τὸ θέρος.

»Τὸ μεσονύκτιον ἐξύπνησα ἢ καλύτερον ἐξυπνήσαμεν ἡ ἐξαδέλφη μου καὶ ἐγώ, ἐκ τινος *ἰσχυροῦ κτυπήματος ἐπὶ τῆς θύρας*.

»Τῇ βοηθείᾳ τῆς νυκτερινῆς μικρᾶς λάμπας, εἶδον τὴν ἐξαδέλφην μου, ν' ἀνασηκώνεται κατατρομαγμένη μέν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

»Κανεὶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κτυπήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ταύτην θύραν, ἀφοῦ αἱ δύο ἄλλαι ἦσαν κλεισταί.

»Ἀλλὰ ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἀνατριχιάζω σχεδὸν σήμερον γράφων ταῦτα, ἐγώ, ἀντιθέτως, δὲν ᾐσθανόμην κανένα φόβον. Κατέβην ἐκ τῆς κλίνης μου καὶ διηυθύνθην πρὸς τὴν θύραν.

— Ποῦ πᾶς Ἀλέξανδρε; μοῦ ἐφώναξεν ἡ ἐξαδέλφη μου. Ποῦ πηγαίνεις λοιπόν ;

— Βλέπεις καλά, ἀπήντησα ἡσύχως, πηγαίνω ν' ἀνοίξω εἰς τὸν μπαμπᾶ, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ.

»Ἡ πτωχὴ κόρη, ἐπήδησε ἀπὸ τὴν κλίνην της περίτρομος, μὲ ἐσταμάτησε τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔθετα τὴν χεῖρα μου ἐπὶ τοῦ κλείθρου καὶ μὲ ἔβαλε βιαίως ἐπὶ τῆς κλίνης μου.

»Ἐκτυπώμην ἐντὸς τῶν βραχιόνων της, φωνάζων δι' ὅλης μου τῆς δυνάμεως «χαῖρε μπαμπᾶ ! χαῖρε μπαμπᾶ !»

»Κάτι τι τὸ παρόμοιον πρὸς ἐκφεύγουσαν πνοὴν διῆλθεν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν μου καὶ μὲ ἡσύχασεν. Παρὰ ταῦτα, ἀπεκοιμήθην πάλιν, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων καὶ τὸν λάρυγγα πλήρη λυγμῶν.

»Τὴν ἐπαύριον, μόλις ἐξημέρωσε, ἦλθον καὶ μᾶς ἐξύπνησαν.

»Ὁ πατήρ μου ἀπέθανε ἀκριβῶς τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἰσχυρὸν κτύπημα, περὶ τοῦ ὁποίου ὡμίλησα, ἠκούσθη ἐπὶ τῆς θύρας.

»Τότε ἤκουσα τοὺς λόγους τούτους, χωρὶς νὰ γνωρίζω ποῖον στόμα τοὺς ἐπρόφερε. «Πτωχό μου παιδί, ὁ μπαμπᾶς σου, ποῦ τόσο σ' ἀγαποῦσε, ἀπέθανε.»

— Ὁ μπαμπᾶς μου ἀπέθανεν; ἠρώτησα, Τί θὰ πῇ αὐτό ;

— Αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῇς.

— Πῶς δὲν θὰ ξαναΐδω τὸν μπαμπᾶ μου ;

— Ὄχι.

— Καὶ γιατὶ δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῶ πειά.

— Διότι ὁ καλὸς Θεὸς σοῦ τὸν ἐπῆρε.

— Γιὰ πάντα;

— Γιὰ πάντα.

— Καὶ λέτε ὅτι δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῶ πειά;

— Ποτέ!

— Ποτέ ;
— Ποτέ !
— Καὶ ποῦ κατοικεῖ ὁ καλὸς Θεός ;
— Κατοικεῖ εἰς τὸν οὐρανόν.
»Ἔμεινα μίαν στιγμὴν σκεπτικός. Ὅσον παιδίον καὶ ἂν ἤμην, ὅσον καὶ ἂν δὲν εἶχα λογικήν, ἠννόουν ἐν τούτοις ὅτι κάτι μοιραῖον συνετελεῖτο εἰς τὴν ζωήν μου. Ὕστερον, ἐπωφελούμενος τῆς πρώτης στιγμῆς ποῦ δὲν ἐπρόσεχαν εἰς ἐμέ, διέφυγον καὶ ἔτρεξα εἰς τὴν μητέρα μου.

»Κανεὶς δὲν παρετήρησε τὴν εἴσοδόν μου. Τὰ πάντα ἦσαν ἀνάστατα ἐκεῖ. Εἰσῆλθον εἰς μικρόν τι δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάττοντο τὰ ὅπλα. Ἐπῆρα ἓν ὅπλον, ἀνῆκον εἰς τὸν πατέρα μου, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶχαν ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ μοῦ ἔδιδαν ὅταν ἐμεγάλωνα καὶ οὕτω πως, ὡπλισμένος, ἀνηρχόμην τὴν κλίμακα. Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, συνήντησα τὴν μητέρα μου, μόλις ἐξελθοῦσαν ἐκ τοῦ ἐπιθανατίου κοιτῶνος καὶ κλαίουσαν.

— Ποῦ πηγαίνεις; μὲ ἠρώτησεν ἔκπληκτος, ἀφοῦ ἐνόμιζεν ὅτι ἤμουν εἰς τοῦ θείου μου.
— Πηγαίνω εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπήντησα.
— Πῶς ; εἰς τὸν οὐρανόν;
— Ναί, ἄφησέ με νὰ περάσω.
— Καὶ τὶ πηγαίνεις νὰ κάμῃς εἰς τὸν οὐρανόν, πτωχό μου παιδί ;
— Πηγαίνω νὰ σκοτώσω τὸν καλὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐσκότωσε τὸν μπαμπᾶ μου.
» Ἡ μητέρα μου, μὲ ἐκράτησε ἐντὸς τῶν βραχιόνων της καὶ περισφίγγουσά με :
— Ὢ ! μὴ λέγεις αὐτὰ τὰ πράγματα ἐφώναξε, εἴμεθα ἤδη ἀρκετὰ δυστυχεῖς.

Ἰδοὺ ἡ ἱστορία τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, ὅπως τὴν διηγήθη ὁ ἴδιος. Ὁ Δουμᾶς ἦτο μέγας μυθιστοριογράφος, ἱκανὸς διηγηματογράφος, ἀλλὰ κανεὶς καλῆς πίστεως ἄνθρωπος, δὲν δύναται νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν εἶναι αὐθεντικὴ καὶ ὅτι ἐφευρέθη ὑπὸ τῆς φαντασίας τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Ὁ ἱερὸς σεβασμὸς τὸν ὁποῖον ἔτρεφε πρὸς τὸν λατρευτὸν πατέρα του, δὲν ἔχει θέσιν διὰ πᾶσαν ἀμφιβολίαν. Ὅλοι ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν, ἐξετίμησαν τὴν εἰλικρίνειάν του καὶ τὴν χρηστότητα τοῦ χαρακτῆρος του, ἡ φιλολογικότης δὲ περὶ τὴν σύνταξιν τῆς ἀφηγήσεώς του, δὲν ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Ποίας λοιπὸν φύσεως ἦτο τὸ ἰσχυρὸν κτύπημα ἐπὶ τῆς θύρας; ἡ αὐθεντικότης του δὲν εἶναι ἀμφίβολος. Ποῖαι σχέσεις ὑπάρχουν μεταξὺ τῆς ψυχῆς καὶ τῶν νεκρῶν εἰς τὰ κτυπήματα ταῦτα ; Σκέπτεταί τις, τὴν ἠλεκτρικὴν μεταβίβασιν. Ὁ κεραυνός, μᾶς ἀπέ-

δειξε πολλας ἄλλας. Ἀλλά, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι εἰς τὰς συγχρόνους ἡμῶν γνώσεις, ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀδύνατος.

Τὸ γεγονὸς δὲν εἶναι ὀλιγώτερον πραγματικὸν καὶ ἀναμφισβήτητον.

Πρόκειται περὶ ἐκδηλώσεως, σχετιζομένης μὲ τὸν θάνατον. Τὸ θέμα τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ μάθωμεν πότε παράγεται τὸ φαινόμενον, ὀλίγον πρὶν ἢ ὀλίγον κατόπιν τοῦ θανάτου; Εἶναι δόνησις τοῦ αἰθέρος, εἶναι ταυτοχρόνως, φύσεως ψυχικῆς καὶ φυσικῆς; Ὁ κρότος ἠκούσθη καὶ ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφην Μαριάναν, καὶ ἀπὸ τὸ παιδίον.

Τὸ πᾶν μᾶς πείθει, ὅτι δὲν ἦτο προμελέτη, ὅτι δὲν ἦτο ἡ θέλησις, ἥτις παρήγαγεν, ὅπως εἰς τὰς ἐμφανίσεις, εἰς τὰς ἀκουομένας φωνάς, εἰς τὰς διδομένας συμβουλάς, καὶ ὅτι συνεπῶς, δὲν παρήχθη οὔτε πρὸ οὔτε μετὰ θάνατον διὰ τῆς σκέψεως τοῦ στρατηγοῦ Δουμᾶ, ἀλλ' ὅτι συνέπιπτε μὲ τὴν ***στιγμὴν ἀκριβῶς*** τοῦ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς, ὡς ἓν μηχανικὸν ἀποτέλεσμα.

Δὲν εἶναι σπάνιον νὰ ἀναγγέλλωνται θάνατοι δι' ἰσχυροτάτων κτυπημάτων. Εἶναι παράξενον τοῦτο, ἀλλὰ οὕτως ἔχει καὶ ἡ στοιχειώδης ἀμεροληψία, μᾶς ἐπιβάλλει ν' ἀναγράφωμεν τὰ γεγονότα ὅπως εἶναι. Γενικῶς, δὲν ἐτόλμησαν νὰ παρατηρήσωσιν τὰ φαινόμενα ταῦτα, διότι ἄγουν εἰς ἀμηχανίαν. Εἶναι ὅμως τοῦτο ἀνάξιος δειλία τοῦ καθήκοντος τῆς ἐλευθέρας ἐπιστήμης.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχὲς)

ΜΥΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ

Ἑκατοντάδες αἰώνων παρῆλθον ἀφότου διὰ πρώτην φορὰν ὁ ἄνθρωπος, ὑψώνων τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ἠθέλησε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ μυστήριά του.

Ἄγρυπνος παρατηρητής, κατόπτευσε καὶ ἐχάραξε ὕστερον εἰς τὴν μνήμην του ὅλας τὰς φανερὰς κινήσεις τῶν ἄστρων καὶ ὅλα τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν φύσιν καὶ ἐκδηλούμενα εἰς τὸ στρῶμα τοῦ κόσμου μας.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὑπετάχθη εἰς τὰς κοινωνικὰς ὀργανώσεις καὶ τὴν κοινωνικὴν ζωήν, αἱ παρατηρήσεις του, αἵτινες ἀρχικῶς ἦσαν ἀτομικαί, ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον μεθοδικῆς καὶ συστηματικῆς ἐργασίας, διὰ τῆς ἁμίλλης πλείστων προσώπων ἀσχολουμένων πρὸς τὴν ἰδίαν κατεύθυνσιν. Καὶ βλέπομεν τὴν Χαλδαίαν 40 αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν Αἴγυπτον, νὰ εἶνε ἀντίζηλοι εἰς τὴν ἀστρολογικὴν ἐπιστήμην.

Τὸ ἄστρον, τὸ φωτεινὸν τοῦτο σημεῖον εἰς τὸ διάστημα, λάμπον διὰ τοῦ τρέμοντος καὶ ὠχροῦ φωτός του τὸ ἄστρον, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ νυκτερινοῦ ταξειδιώτου, διασχίζοντος τὴν χώραν του, φαίνεται ὡς τὸ πλέον ἀκίνδυνον ἀντικείμενον τῆς φύσεως, τὸ ἄστρον τοῦτο, ἐκ τῆς τόσον μακρυνῆς ἕδρας του, ἐνεργεῖ διὰ δυνάμεως ἀφαντάστου ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου ἐκείνων, οἵτινες τὸ παρατηροῦσιν ἢ τὸ θαυμάζουσιν ἢ ἀπολαμβάνουσιν ἁπλῶς τὴν θέαν του.

Οἱ ἀστέρες, ἐκτὸς τῆς ἐπηρείας, ἣν διαθέτουσι, ριζικῆς καὶ βαθείας, ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων, δονούμενοι διηνεκῶς εἰς τὸ ἄπειρον, ἐνεργῶσιν δι' αὐτομάταυ τρόπου, ἐπὶ παντὸς ὄντος τὸ ὁποῖον ἀντιμετωπίζει τὰς ἀκτῖνάς των, εἴτε κατὰ τὴν ἀνατολὴν εἴτε κατὰ τὴν περίοδον τῆς προόδου των εἰς τὸν νυκτερινὸν οὐρανὸν τῆς γῆς. Τὸ φαινόμενα τῆς ἀστρικῆς ταύτης ἐνεργείας, ἐκδηλοῦνται περισσότερον εἰς ὅσους ζῶσιν ἐν τῇ φύσει, ὅπως εἰς τοὺς ποιμένας καὶ τοὺς ἄλλους ἐργάτας τῆς γῆς, οἵτινες κατὰ τὴν ἀνάπαυσίν των θαυμάζουν τὰ ἄστρα. Τότε ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὰς δισταζούσας ἀκτίνας τοῦ ἄστρου ἢ τῶν ἄστρων τὰ ὁποῖα ἀποθαυμάζουσι, περιέρχονται εἰς μυστηριώδη καὶ ἔνθουν τινὰ κατάστασιν, ἥτις κάποτε εἶνε εὐτυχής, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ φυλλιζομένη, μεταβάλλεται εἰς ἀπόκρυφον τρέλλαν.

Καθ' ὅλην τὴν ἀρχαιότητα, ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Χαλδαία ἐγένοντο ἔνδοξοι διὰ τὴν πρόοδον ἣν ἐπέτυχον ἐπὶ τῆς ἀστρολογικῆς ἐπιστήμης καὶ παρὰ τὰ φοβερὰ μέτρα ποῦ εἶχον λάβει ἵνα τὴν διατηρήσωσι μυστικήν, παρὰ τὸν θανάσιμον ὅρκον εἰς τὸν ὁποῖον ὑπέβαλον τοὺς μυουμένους ἡ ἀστρολογικὴ ἐπιστήμη ἐξελθοῦσα τῶν ὁρίων τῆς χώρας τῆς γεννήσεώς της ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὴν γηραιὰν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Ἰωνίαν καὶ διὰ μέσου τῆς Ρώμης, ἔφθασε μέχρι τῶν κόλπων τῆς ἀρχαίας Γαλατίας, ὅπου οἱ ἱερεῖς καὶ αἱ ἱέρειαι της, ἦσαν ἤδη ἕτοιμοι διὰ νὰ λάβωσι τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην.

Ἡ μεσολάβησις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔδωσε φοβερὸν κτύπημα εἰς τὴν ἀστρολογικὴν ἐπιστήμην. Τὰ ἱερὰ καὶ οἱ βωμοὶ τῆς Χαλδαίας καὶ τῆς Αἰγύπτου συνετρίβησαν, καθὼς καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης καὶ ἡ ἀστρολογία, ἀπὸ ἱερᾶς ἐπιστήμης, ἐγένετο ἀπόκρυφος, διατηρουμένη μεταξὺ τῶν διανοουμένων ἀνθρώπων.

Ἔκτοτε, οἱ κανόνες, οἱ νόμοι καὶ αἱ κλεῖδες, αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ἐπιστήμην ταύτην, ἀποκαλυφθεῖσαι εἰς τοὺς βεβήλους, ἐλησμονήθησαν ἢ ἐχάθησαν. Καὶ παρὰ τὰς ἀποπείρας σοβαρῶν προσώπων καὶ ἄλλων εἰλικρινῶν καὶ ἀκαταπονήτων ἐργατῶν ἡ ἀστρολογία παρέμεινε ἓν σύνολον ἀξιωμάτων, αὐθαιρέτων προτάσεων καὶ θεωριῶν καὶ πάντοτε ἀλλοιουμένη, ἔφθασε μέχρις ἡμῶν ὡς εἰκὼν ἐξ ὁλοκλήρου παραμορφωθεῖσα, μὴ ἔχουσα οὐδεμίαν πλέον σχέσιν πρὸς τὴν ἀρχικὴν τοιαύτην.

Ἡ γνωστὴ συνεπῶς ἀστρολογία σήμερον ἔχουσα τὰς ἀρχάς της ἀπὸ τῆς Χαλδαίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, καίτοι διατηροῦσα ἠνία τινα ἀληθείας, δὲν εἶνε ἐκείνη ἥτις δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον τοῦ σημερινοῦ αἰῶνος, οὔτε ἐκείνη ἥτις δύναται νὰ συμφιλιώσῃ τὴν ὑλιστικὴν ἐπιστήμην, φίλεριν καὶ ἰσχυρογνώμονα ἄλλως τε, πρὸς πᾶσαν προσπάθειαν πνευματικότητος.

Εἰς τὰς ἀκτάς, ἐν τούτοις, τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, εὐλαβεῖς ὑπάρξεις διετήρουν μίαν ἐπιστήμην, ὀνομασθεῖσαν ΑΣΤΡΟΣΟΦΙΑΝ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωσαν κοιτίδα, τὸ σχολεῖον τοῦ Πυθαγόρα. Εἷς ἐκ τῶν μύστων τούτων μετέδωσεν εἰς δύο ἄτομα τὰ στοιχεῖα τῆς Ἐπιστήμης ταύτης τὴν ὁποίαν ἐκάλει «Ὀρφικὴν» καὶ χάρις εἰς τὰ ἄτομα ταῦτα, χρησιμοποιοῦντες τὰς εὐγενῶς παραχωρουμένας εἰς ἡμᾶς στήλας τοῦ «Ἑῶνος»», θὰ δυνηθῶμεν νὰ συζητήσωμεν μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν μας, προσεχῶς, ἐπὶ τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης Ἐπιστήμης.

ΜΕΓ. ΑΤΤ.

ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

ΕΜΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΠΙΣΤΙΣ

Ἔκαμα γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσκεψι στὸ σπῆτι ἑνὸς φίλου μου. Σύμφωνα μὲ κάποια παλαιὰ συνήθεια, ὁ οἰκοδεσπότης, μ' ἐπῆρε νὰ μοῦ δείξῃ ὅλη τὴν ἄνεσί του, την εὐμάρειά του, τὰ προνόμια καὶ οἰκόσημά του, γιὰ νά μακαρίσω βέβαια τὴν τύχη του.

Ὅταν μπήκαμε στὸν συζυγικὸ κοιτῶνα, δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω ἀλλεπάλληλα ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως. Ὁλόκληρος τοῖχος εἶχε καλυφθῆ ἀπὸ εἰκόνες, κανδύλια καὶ εἰκονοστάσια καὶ γεννοῦσε ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι, μιᾶς ἐρημικῆς ἐκκλησίτσας. Ὑπῆρχε μιὰ εἰκονα παληά, τριμμένη, δυσδιάκριτος «ποῦ βρέθηκε σ' ἕνα σπήλαιο» ὑπῆρχε μία ἄλλη «ποῦ λένε πῶς τὴν ἔκαμε ὁ ἴδιος ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μὲ τὰ χέρια του» ὑπῆρχε μιὰ σπασμένη εἰς δύο «ποῦ τὴν ἔσχισε ἡ ἀξίνα τοῦ ἐργάτη, ὅταν ὁ προσπάππος μου ἔχτιζε στὴν πατρίδα» καὶ ὑπῆρχε ἀκόμη ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς ἁγίας Βαρβάρας, στολισμένης ἢ καλλίτερα φορτωμένης μὲ κάμποσα τ α ξ ί μ α τ α. Παιδάκια ἀσημένια, πόδια, χέρια, κεφάλια, ἕνα καΐκι καὶ ἀκόμη μιὰ καρδιὰ χονδροκαμωμένη, ποῦ ἔβγαζε φλόγες,, παρομοία πρὸς κάτι εἰκονογρρφημένα δελτάρια. Ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ ἐξήγησε ὁ φίλος μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καρδιά, γιὰ τὴν σημασίαν τῆς ὁποίας περιωρίσθη νὰ χαμογελάσῃ, προβλέπων μὲ εὐλάβεια τὴν εἰκόνα.

Δὲν τὸν ἐβίασα νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὸ χαμόγελό του αὐτό. Δὲν

μπόρεσα όμως νὰ μὴ κάνω καὶ μερικὲς σκέψεις, εἰς βάρος τῆς θρησκοληψίας μας. Μετέρχεται ἆρά γε τὴν Μαγγανείαν ἡ ἁγία Βαρβάρα; Ἢ μήπως ἡ μεσολάβησίς της στὸν Παντοδύναμο, ἔχει σκοπὸν νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν ἐρωτικό μας πυρετὸ ἢ τὸ γέμισμα τῆς τσέπης μας ἀπὸ παράδες; Τὰ ὄντα αὐτά, ποῦ ἔζησαν καὶ ἐπλήρωσαν τὴν ἄρνησίν τους πρὸς τὴν ὑλικὴ ζωὴ μὲ ἕνα μαρτύριο, εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὰς ὑλικάς μας ὑποθέσεις; Ὁ Χρυσόστομος—ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι—εἶπε πῶς δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Θεὸν ὑλικὴν ἀπολαυὴν καὶ τὰ νευρώδη του λόγια, τὰ προσέφερε στὸ ἐκκλησίασμά του, μὲ τόσην παραστατικότητα, ὥστε δὲν ὑπέθετε πῶς ὁ κλῆρος, ἐμπρὸς στοὺς αἰῶνας ποῦ περνοῦν, θὰ ἔμενε ἀδιάφορος καὶ πῶς ὁ λαός, θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐξυπηρετῇ ἕνα ἀναλλοίωτον ψυχισμὸν (ἀνιμισμόν).

Ὅταν κανεὶς κατορθώσῃ, μόνο μιὰ φορά, διὰ μιᾶς προσευχῆς εἰλικρινοῦς ἐκδηλούσης πίστιν κατὰ τὸ δυνατὸν ἀπόλυτον τοῦ εἶναι, συνδεομένης μὲ αὐθόρμητα δάκρυα ἀνυψώσεως καὶ μεταρσιώσεως, νὰ τεθῇ εἰς πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὸ ἄπειρον, τότε δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ μεταβάλλεται ἐνώπιον τῆς ἐμπραγμάτου αὐτῆς πίστεως, εἰς Λέοντα Εἰκονομάχον.

Γιῶργος Φράντζας

ΜΙΑ ΚΡΥΦΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δόξα εἰς τὸν Ὄσιριν τὸν κραταιὸν πρίγκηπα τῆς γῆς, δόξα εἰς τὸν Δεσπότην τῆς ζωῆς, δόξα εἰς τὸν δίκαιον, δόξα εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐδημιούργησεν τοὺς μεγάλους νόμους, οἵτινες δονοῦν καὶ ἐναρμονίζουν τὸ σύνολον τῆς ὑπερλάμπρου γηΐνης δημιουργίας, δόξα εἰς τὸν μεγάλον σοφόν, δόξα εἰς τὸν αἰώνιον καὶ ἐγὼ ὁ δοῦλός του, Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος, ὁμολογῶ τὴν πίστιν μου καὶ τὸν θαυμασμόν μου, διὰ τὸ Μέγα του ἔργον καὶ κλίνων εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὑπερτάτου θρόνου του ἀνακράζω Α'. Α'. Οὖμ ! Α'. Α'. Οὖμ ! Α'. Α'. Οὖμ ! Δόξα εἰς τὴν Ἀγάπην, ὑπερτάτην ἐνσάρκωσιν τῆς φιλανθρώπου Θεότητος, δόξα εἰς τὴν παγκόσμιον φιλόστοργον μητέρα. Δόξα εἰς τὴν δωρήσασαν τὴν ἀνωτάτην μελωδίαν τοῦ ὑπερτάτου κάλλους καὶ τῆς τελείας ἁρμονίας. Δόξα εἰς τὴν Ἀγάπην ἥτις δημιουργεῖ τὴν συμπάθειαν, τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν ἀνθρώπων.

Τὰ ἄνθη περιπλέκονται εἰς στέφανον πρὸς δόξαν της. Τὰ πτηνὰ ψάλλουν τὸν γλυκύτερον ὕμνον πρὸς δόξαν της καὶ ὁ ψίθυρος τῶν οὐρανῶν εἶναι μουσικὴ προσευχὴ πρὸς δόξαν της.

Δόξα εἰς τὴν Ἴσιδα, φυσικὴν μη έρα τῆς Δημιουργίας. Δόξα εἰς τὴν ἀνωτάτην θεότητα καὶ Κυρίαν τοῦ σύμπαντος καὶ ἐγώ, Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος, ταπεινὸς θεράπων, ὁμολογῶ τὴν πίστιν μου καὶ κλίνων εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὑπερτάτου Θρόνου της ἀνακράζω Α'. Α'. Οὖν ! Α'. Α'. Οὖν ! Α'. Α'. Οὖν !

Οἱ δύο ἱεροφάνται, ἀφοῦ ἀπηύθυναν τὴν ὑπερτάτην καὶ μυχίαν ταύτην ὁμολογίαν πίστεως, ἠγέρθησαν ὡς εἷς ἄνθρωπος καὶ προσεκύνησαν.

Κατόπιν, ὁ ἐκ δεξιῶν ἱστάμενος, ἐκωδώνησε διὰ μικροῦ χρυσοῦ κώδωνος καὶ οἱ τέσσαρες βοηθοὶ ἐνεφανίσθησαν, φέροντες καλάθους. Εἰς τὸν πρῶτον ὑπῆρχε μία λευκὴ περιστερά, ἔχουσα καὶ στίγματα μαῦρα, εἰς τὸν δεύτερον ἓν δέμα ἀνθέων, εἰς τὸν τρίτον μικροὶ ἄρτοι καὶ εἰς τὸν τέταρτον διάφοροι ὀπῶραι καὶ ἰδιδικῶς μπανᾶναι, πάπυροι καὶ ἀπεξηραμένοι φοίνικες. Οἱ βοηθοὶ ἐναπέθεσαν τὴν προσφορὰν εἰς τοὺς πόδας τῶν δύο ἀγαλμάτων καὶ ἀπεχώρησαν εἰς τὸ βάθος τοῦ ναοῦ. Ὁ πρῶτος ἱεροφάτης ἀποτεινόμενος εἰς τὸν δεύτερον τῷ λέγει :

— Ἀδελφὲ ἐν πνεύματι, ἡ ὥρα τῆς θυσίας ἦλθε, ἂς ραντίσωμεν διὰ τοῦ αἵματος τούτου, τοῦ πλήρους καθαρτηρίου δυνάμεως, τὸ βάθρον τοῦ θρόνου τοῦ Ὑπερτάτου Ἄρχοντος.

— Περὶ τίνος αἵματος ὁμιλεῖς ἀδελφέ, Ἑρμῆ Τρισμέγιστε ;

— Περὶ τοῦ αἵματος τῆς περιστερᾶς.

— Ἀλλὰ ἡ μακροθυμία τοῦ Ὀσίριδος ἀποκρούει τὸ αἷμα τῆς ἐκδικήσεως καὶ ἡ ἀγάπη τῆς Ἴσιδος ἀποστρέφεται τὴν θυσίαν.

Καὶ οἱ δύο ἱεροφάνται ἐμπνευσμένοι ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀντιλήψεως, ἔλαβον τὴν δέσμην τῶν ἀνθέων καὶ λέγοντες μυστικὰς προσευχάς, ἔκαμαν δύο στεφάνους καὶ κατέθεσεν ἕκαστος τὸν ἰδικόν του εἰς τὰς χεῖρας τῆς θεότητος τὴν ὁποίαν ὑπηρέτει. Κατόπιν κόπτοντες τοὺς ἄρτους τοὺς διένειμον εἰς τοὺς βοηθούς, προφέροντες μυστικοὺς λόγους καὶ τέλος λαμβάνοντες τοὺς καρποὺς τοὺς ἔκαιον ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν δύο θεοτήτων.

Ὕστερον, ὁ πρῶτος ἱεροφάντης, λαμβάνων τὴν περιστεράν, συνεκεντρώθη εἰς μακρὰν διανοητικὴν συγκέντρωσιν καὶ ἐνεφύσησεν ἐπὶ ταύτης καὶ εἶπεν :

— Πανευτυχὲς δημιούργημα, αἱ πτέρυγές σουσυμβολίζουν τὴν ἁγνότητα τῆς ψυχῆς σου, ἡ Ἴσις σοῦ ἔδωκε τὴν δύναμιν νὰ ὑψώνεσαι πρὸς τὸν θρόνον της, πέταξε πρὸς τὰς ἀγνώστους ἐκτάσει , πρὸς τὸν Ὑπέρτατον Ἄρχοντα καὶ εἰπὲ εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ λαὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἐξέλεξε τὸν θρόνον του, εἶναι ἄξιος αὐτοῦ πλήρης σεβασμοῦ, λατρείας καὶ πίστεως.

Κατόπιν παραδίδων τὴν περιστερὰν εἰς τὸν ἕτερον ἱεροφάντην ὅστις ἐπίσης εὑρίσκετο εἰς διανοητικὴν συγκέντρωσιν καὶ ὑποκλινόμενος, ἐπρόφερε τὸν ἀπόρρητον λόγον.

Ὁ ἕτερος, λαμβάνων τὸ πτηνόν, ἐνεφύσησε καὶ εἶπεν.

— Πτερωτὴ ὕπαρξις συμβολίζουσα τὴν ἁγνότητα τῆς ψυχῆς, πέταξε εἰς τὴν δημιουργημένην φύσιν. Θὰ εὕρῃς ἐκεῖ τὴν μητέρα τῶν ἀνθρώπων. Εἰπὲ εἰς αὐτὴν ὅτι ὁ λαὸς της δὲν τὴν ἐγκατέλειψε ποσῶς, ὅτι ἡ ἀγάπη διὰ τῆς ὁποίας τὸν ἐπότησε, ζῇ εἰς αὐτόν, δι' ὅλα τὰ πράγματα ἅτινα ἐδημιούργησεν δι' αὐτὴν καὶ δι' ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξέτεινε τὴν προστασίαν της καὶ ὅτι ὁμολογεῖ πρὸς τὴν ἱερὰν θεότητά της τὸν Σεβασμόν, τὴν Ἀγάπην καὶ τὴν Πίστιν.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ δεύτερος ἱεροφάντη, ἀφῆκε τὴν περιστερὰν νὰ διαφύγῃ εἰς τὸν σκοτεινὸν διάδρομον, ὑποκλινόμενος δὲ καὶ οὗτος ἐπρόφερε τὸν ἀπόρρητον λόγον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καπνὸς τῶν καέντων καρπῶν ἐσχημάτησε πυκνὴν ὁμίχλην ἥτις ἐκάλυψε ὅλον τὸν θόλον τοῦ ναοῦ.

Ὁ ναὸς γενόμενος ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ σκοτεινότερος ὑπὸ τὴν γοητείαν τοῦ Λόγου, δύο μεγαλοπρεπῆ ἐγρηγορῶτα ἀνεφάνησαν ὡς ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ καπνοῦ. Οἱ λίθοι τοῦ ναοῦ ἐκρότουν ὑπὸ τὴν ἐπήρρειαν τοῦ πρώτου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρρειαν τοῦ δευτέρου, ἠκούσθη δὲ μουσικὴ πλήρης γλυκυτάτων μελωδιῶν ἐκ τῆς ἀπηχήσεως τῶν ἀστρικῶν οὐσιῶν. Οἱ βοηθοὶ προσεκύνησαν. Τὰ δύο ἐγρηγορῶτα ἐκυκλοφόρησαν εἰς τὸν ναόν, δονοῦντα ὅλον τὸ κτίριον. Ὁ ναὸς ταχύτατα καθίστατο σκοτεινότερος καὶ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ καπνοῦ, εἶδον νὰ ἀναφανῶσιν οἱ δύο ἱεροφάνται οἵτινες μὲ ἐπλησίασαν καὶ μοῦ ὡμίλησαν εἰς τὴν μητρικήν μου γλῶσσαν ὡς ἑξῆς:

— Ἄνθρωπε τοῦ καλοῦ καὶ σεβάσμιε, τρεῖς καὶ ἥμισυ χιλιάδες ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου προσφέρομεν τὴν λατρείαν ταύτην εἰς τὴν Σοφίαν τοῦ Ὀσίριδος καὶ εἰς τὴν Ἀγάπην τῆς μητρὸς Ἴσιδος καὶ δύο χιλιάδες ἀκόμη ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου οἱ ἀληθεῖς ἀπόγονοί μας προσφέρουσι τὴν λατρείαν των εἰς τὸν Θεῖον Βασιλέα τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Ὑπῆρξες ἄξιος νὰ γίνῃς μάρτυς τοῦ μυστηρίου τούτου τῆς λατρείας μας, ἔσο διάμεσος δι' ὅλους λέγων εἰς πάντας, ὅτι οἱ μύσται τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὴν λατρείαν των ἐλάτρευσαν τὸν Χριστόν.

— Χαῖρε ἄνθρωπε τοῦ καλοῦ καὶ σεβάσμιε καὶ ἔσο ζῶν μάρτυς τῆς ἀληθείας τὴν ὁποίαν κατέχομεν. Χαῖρε!...

Εἰπόντες ταῦτα οἱ ἱεροφάνται ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ σκότος, ἐγὼ δὲ ἐπανῆλθον εἰς ἐμαυτὸν καὶ εὑρέθην καθήμενος ἐπὶ τοῦ λίθου μου.

— Εἶδες;

— Εἶδον, τοῦ ἀπήντησα. Ὡς λίαν μεμακρυσμένον φύσημα ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ ἀνωτέρω πνεύματος, τὸ ὁποῖον ὡδήγησε τὰ βήματά μου πρὸς τὰ ἱερωμένα ταῦτα μέρη καὶ τὸ ὁποῖον μοῦ εἶπε :

— Εἶδες; Εἶδα τοῦ ἀπήντησα.
— Τί εἶδες; μὲ ἠρώτησε.
— Εἶδα τὸ μεγαλεῖον τῶν περασμένων χρόνων.

Καΐρον τῇ 17 Σ)βρίου 1915.

ΔΩΡΟΣ

Μεταφυσικα Φαινομενα

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον δημοσιεύομεν πάντα τὰ φαινόμενα τὰ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν μεταφυσικὴν ἐν γένει. Δεχόμεθα εὐχαρίστως ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν μας πᾶσαν σχετικὴν ἀνακοίνωσιν, σύντομον, ὑπεύθυνον καὶ ἐνυπόγραφον.

Ὁραματισμὸς τηλεπαθητικὸς

Ἡ σεβαστὴ κ. Σ....., μᾶς διηγεῖται ὅτι διαμένουσα ἐν Κεφαλληνίᾳ μετὰ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ ἀρτιγεννήτου τέκνου της, ἐχρειάσθη νὰ μείνῃ μόνη της ἐπὶ πέντε περίπου ἡμέρας, καθ' ἅς, ὁ σύζυγός της θὰ μετέβαινεν εἰς Μεσολλόγιον, δι' ὑποθέσεις του. Τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συζύγου της, ἠκολούθησε ἰσχυρὰ καὶ ἐπίμονος μελαγχολία τῆς κ. Σ....., τὴν ὁποίαν αὕτη ἀπέδωσεν εἰς τὴν μοναξιάν της.

Τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακήν, λίαν δυσάρεστον ὄνειρον τὴν ἀνησύχησε, τὴν Κυριακὴν δὲ τὸ ἀπόγευμα διατελοῦσα πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν μελαγχολίας καὶ καθημένη εἰς τὸ δῶμα τῆς οἰκίας της, εἶδε πολλὰς ἀερώδεις σκιάς, ἀνθρώπους κατηφεῖς παρερχομένους ἐνώπιόν της, ὡς ἐὰν νὰ συνώδευον νεκρὸν καὶ εἰς ἀπόστασιν τινα, φέρετρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνεγνώρισε τὸν πατέρα της.

Ἡ ὀπτασία ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ τὴν ἀφῆκεν ἐξαιρετικῶς ἀνήσυχον. Μόλις ἐπέστρεψεν ὁ σύζυγός της, ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ ἐν Μεσολλογίῳ ἐπίσης διαμένων πατήρ της, προσβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου, ἀπέθανε, κηδευθεὶς τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ κ. Σ..... ὡραματίσθη τὴν κηδείαν του.

Διαίσθησις κινδύνου

Ἡ κ. Τ..., μᾶς γνωρίζει ὅτι ἐξελθοῦσα κάποτε εἰς περίπατον, ἐνεπιστεύθη τὸ διετὲς τέκνον της, εἰς τὴν πενθεράν της καὶ ἄλλην τινα κυρίαν τῆς οἰκίας της, αἵτινες ἠσχολοῦντο τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰς τὴν πλῦσιν τῶν ἐσωρρούχων

Τὸ παιδίον, διαλαθὸν τῆς προσοχῆς τῶν γυναικῶν, ἔπαιζε μὲ

τὸ ἐντὸς μεγάλης τινος χύτρας ὕδωρ, ὅτε, ὀλισθῆσαν, ἔπεσε μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἐντὸς αὐτῆς.

Ὀλίγα δευτερόλεπτα ἂν παρήρχοντο, τὸ παιδίον, μὴ δυνάμενον νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν, θὰ ἐπνίγετο ἀναμφιβόλως.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην, ἡ μήτηρ του ἐπανήρχετο. Τὸ δωμάτιον της ἦτο πλησίον τῆς ἐξωθύρας, τὸ δὲ πλυντήριον, ἐντελῶς εἰς τὸ βάθος τῆς οἰκίας. Ἐν τούτοις, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν, διησθάνθη, ἐν ἀκαρεῖ, τὸν κίνδυνον ὅν διέτρεχε τὸ τέκνον της. Τῆς ἐφάνη ὅτι φωνή τις ἔντονος καὶ ἐπιτακτική, τὴν ἐκάλει ἐσπευσμένως πρὸς τὸ πνιγόμενον παιδίον καὶ ὁρμήσασα ἀλλόφρων, διέσχισε ταχέως ὅλην τὴν αὐλήν, κατηυθύνθη πρὸς τὴν μεγάλην χύτραν καὶ ἀνέσυρε τὸ τέκνον της, πρὸς μεγάλην μὲν χαράν της ἀλλὰ καὶ πρὸς μεγαλειτέραν ἔκπληξιν τῶν δύο ἄλλων γυναικῶν, πρὸ τοῦ ἀνεξηγήτου φαινομένου.

Γνώμη τοῦ Ραμπελαὶ περὶ ψυχῆς

Ὁ Ραμπελαί, ἐξηγῶν τὴν ἐργασίαν τῆς ψυχῆς ὅταν τὸ σῶμα ἀδρανεῖ, ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

»Ἡ ψυχή μας, ὅταν τὸ σῶμα κοιμᾶται, ἀπαλάσσεται καὶ ἐπαναβλέπει τὴν πατρίδα της, ἥτις εἶνε ὁ οὐρανός.

»Ἀπὸ ἐκεῖ λαμβάνει γνῶσιν τῆς πρώτης θείας της καταγωγῆς καὶ ἐν θαυμασμῷ πρὸς τὴν ἄπειρον ταύτην σφαῖραν εἰς τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν ἀντιτάσσεται, δὲν παρέρχεται οὔτε ἐκπίπτει. Ἡ ψυχή μας σημειώνει ὄχι μόνον δι᾿ ἐσωτέρας κινήσεως τὰ παρελθόντα, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ τὰ μέλλοντα καὶ μεταφέρουσα ταῦτα διὰ τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν λοιπῶν ὀργάνων εἰς τὸ σῶμα τὰ ἐκθέτει εἰς τοὺς φίλους της οἵτινες ὀνομάζουν προφήτην τὸ ἄτομον.

Μολονότι σκοτεινὸς καὶ ἀκαθόριστος ἡ ἐργασία αὕτη τῆς ψυχῆς, ὁμολογοῦμεν ὅτι εἶνε ἀρκετὴ ἡ ὁμολογία του αὕτη, ἵνα μᾶς διαφωτίσῃ περὶ τῆς πίστεως τοῦ Ραμπελαὶ εἰς τὰς ἀΰλους δυνάμεις τὰς ὁποίας κατέχει ὁ ἄνθρωπος.

ΨΥΧΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ Teder *ἐκλιπόντος Διδασκάλου τοῦ Τάγματος τοῦ Μαρτινισμοῦ*

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

« Τὸ ζωϊκὸν σῶμα δοκιμάζει ἀλληλοδιαδόχους ἐπηρείας ἐκ τοῦ ἀγωγοῦ τούτου, διοχετευόμενον δὲ εἰς τὴν ὑπόστασιν τῶν σωμάτων, τὰ προσβάλλει ἀμέσως.

«Ἐκδηλοῦται ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, δι᾽ ἰδιοτήτων ἀναλόγων πρὸς τὰς τοῦ μαγνήτου. Διακρίνονται ἐπίσης πόλοι διάφοροι καὶ ἀντίθετοι, οἵτινες συγκοινωνοῦσι, ἀλλάσσουσιν, καταστρέφονται ἢ ἐνισχύονται. Τὸ φαινόμενον ἀκόμη τῆς πρὸς ἀλλήλους κλίσεως, παρατηρεῖται.

«Ἡ ἰδιότης τοῦ ζωϊκοῦ σώματος, ἥτις τὸ καθιστᾷ ἐπιδεκτικὸν τῆς ἐπηρείας τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐνεργείας τῶν περιστοιχούντων αὐτό, ἐκδηλουμένη διὰ τῆς ἀναλογίας της πρὸς τὸν μαγνήτην, μ᾽ ἔκαμεν νὰ τὴν ὀνομάσω, ζωϊκὸν μαγνητισμόν.

«Ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ, οὕτω πως χαρακτηριζόμεναι, δύνανται τὰ συγκοινωνήσωσι πρὸς ἄλλα σώματα, ἔμψυχα ἢ ἄψυχα.

«Καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δέ, εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, ἐπιδεκτικά.

«Ἡ ἐνέργεια αὕτη καὶ ἡ ἀρετή, δύνανται νὰ ἐνισχυθῶσι καὶ νὰ διαδοθῶσι, διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν σωμάτων.

«Παρατηρεῖται, κατὰ τὸ πείραμα, ἡ ῥοὴ ὕλης τινὸς τῆς ὁποίας ἡ λεπτότης εἰσδύει εἰς ὅλα τὰ σώματα, χωρὶς νὰ χάσῃ, εἰδικῶς, τὴν ἐνέργειάν της.

«Ἡ ἐνέργεια της λαμβάνει χώραν εἰς μεμακρυσμένην ἀπόστασιν, ἄνευ τῆς βοηθείας διαμέσου τινος σώματος.

«Αὐξάνεται καὶ ἀντανακλᾶται διὰ τῆς ὑάλου, ὅπως τὸ φῶς.

«Συγκοινωνεῖ, διαδίδεται καὶ αὐξάνεται διὰ τοῦ ἤχου.

«Ἡ μαγνητικὴ αὕτη ἀρετή, δύναται νὰ συγκεντρωθῇ, νὰ συλλεχθῇ καὶ νά μεταφερθῇ.

Εἶπον, ὅτι τὰ ἔμψυχα σώματα δὲν εἶνε ἐξ ἴσου ἐπιδεκτικά. Ὑπάρχουν μάλιστα περιπτώσεις, μολονότι πολὺ σπάνιαι, καθ᾽ἃς ἔμψυχα τινα σώματα, ἔχουν ἰδιότητα τόσον ἀντίθετον, ὥστε καὶ μόνη, ἡ παρουσία των καταστρέφει ὅλα τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μαγνητισμοῦ τούτου, εἰς τὰ ἄλλα σώματα.

Ἡ ἀντίθετος αὕτη ἀρετή, εἰσδύει ἐπίσης εἰς ὅλα τὰ σώματα, συγκοινωνεῖ, διαδίδεται, συγκεντροῦται, μεταφέρεται, ἀντανακλᾶται διὰ τῆς ὑάλου καὶ διαδίδεται διὰ τοῦ ἤχου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ὄχι μόνον στέρησιν, ἀλλὰ ἀκόμη μίαν θετικὴν ἀντίθετον ἀρετήν.

Ὁ μαγνήτης, εἴτε φυσικὸς εἴτε τεχνικός, εἶνε καθὼς καὶ τὰ ἄλλα σώματα, ὑποκείμενος εἰς τὸν ζωϊκὸν μαγνητισμὸν καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἀντίθετον ἀρετήν, χωρὶς ἐν τούτοις, οὔτε εἰς τὴν μίαν, οὔτε εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν, ἡ ἐνέργειά του ἐπὶ τοῦ σιδήρου καὶ τῆς βελόνης νὰ ὑφίσταται ἕλξιν τινα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ, διαφέρει οὐσιωδῶς τῆς τοῦ ὀρυκτοῦ.

Τὸ σύστημα τοῦτο, θὰ δώσῃ καὶ νέαν διαφώτισιν ἐπὶ τῆς φύ-

σεως τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ φωτός, καθὼς καὶ εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἕλξεως καὶ ἀπώσεως τοῦ Μαγνήτου καὶ τοῦ Ἠλεκτρισμοῦ.

Θὰ καταστήσῃ γνωστὸν ὅτι, ὁ τεχνητὸς Μαγνήτης καὶ Ἠλεκτρισμός, ἔχουν, ἀναφορικῶς πρὸς τὰς ἀσθενείας, ἰδιότητας κοινὰς πρὸς πολλοὺς ἄλλους ἀγωγοὺς τοὺς ὁποίους μᾶς προσφέρει ἡ φύσις, καὶ ὅτι ἂν ὑπῆρξαν ὠφέλιμα ἀποτελέσματα ἐκ τῆς χρησιμοποιήσεώς των, ταῦτα ὀφείλονται εἰς τὸν ζωικὸν μαγνητισμόν.

Θὰ ἀναγνωρισθῇ διὰ τῶν γεγονότων συμφώνως πρὸς πρακτικοὺς κανόνας τοὺς ὁποίους θὰ καταστήσω γνωστοὺς ὅτι ἡ δύναμις αὕτη, δύναται νὰ θεραπεύσῃ ἀμέσως τὰς ἀσθενείας τῶν νεύρων καὶ ἐμμέσως τὰς ἄλλας.

Ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τούτου, ὁ ἰατρὸς διαφωτίζεται ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν φαρμάκων· ὅτι τελειοποιεῖ τὴν δρᾶσιν των καὶ ὅτι προκαλεῖ καὶ κατευθύνει τὰς σωτηρίους κρίσεις εἰς τρόπον ὥστε νὰ γίνῃ κύριος.

Γνωστοποιῶν μίαν μέθοδον, θὰ ἀποδείξω διὰ νέας θεωρίας τῶν ἀσθενειῶν, τὴν παγκόσμιον ὠφελιμότητα τῆς ἀρχῆς τὴν ὁποίαν ἀντιτάσσω εἰς ταύτας.

Τῇ βοηθείᾳ τῆς γνώσεως ταύτης, ὁ ἰατρὸς θὰ κρίνῃ ἀσφαλῶς τὴν ρίζαν, τὴν φύσιν καὶ τὴν πρόοδον τῶν ἀσθενειῶν ἀκόμη καὶ τῶν ἐπιπλοκοτέρων. Θὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ θὰ ἐπιτύχῃ τὴν θεραπείαν της, χωρὶς ποτε νὰ ἐκθέσῃ τὸν ἀσθενῆ εἰς δυσάρεστα ἀποτελέσματα ἢ συνεπείας, εἰς οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν εὑρίσκεται οὗτος, καὶ οἱανδήποτε ἰδιοσυγκρασίαν καὶ φῦλον ἂν ἀνήκῃ. Αἱ γυναῖκες, μάλιστα, κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην καὶ μετ' αὐτήν, θὰ ἀπολαύσωσι τοῦ ἰδίου πλεονεκτήματος.

Ἡ θεωρία αὕτη, τέλος, θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἰατρόν, νὰ κρίνῃ τὸν βαθμὸν τῆς ὑγείας ἑκάστου ἀτόμου καὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενειῶν, εἰς ἃς θὰ ἠδύνατο νά ἐκτεθῇ.

Ἡ τέχνη οὕτω τοῦ θεραπεύειν, θὰ ἔφθανε εἰς τὴν τελευταίαν τελειοποίησίν της.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ

Νίτσε

«Ἄνθρωπε, ὅλη ἡ ζωή σου, ὡς ἀμμοδόχος, πάντοτε θὰ ἐπανέρχεται κα θὰ ἐπανακυλᾷ· ἑκάστη τῶν ὑπάρξεών σου δὲν χωρίζεται τῆς ἄλλης παρὰ διὰ τοῦ μεγάλου δευτερολέπτου τοῦ ἀπαραιτήτου ἵνα ὅλοι οἱ ὅροι οἵτινες σὲ ἔκαμαν νὰ γεννηθῇς ἀναπαραχθῶσιν εἰς τὸν παγκόσμιον κύκλον.

(Ὁ Αἰώνιος Γυρισμός, 25)

— Τὰ ζῶα εἶνε συγγενεῖς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἄνθρωπος συγγενὴς τοῦ Θεοῦ. *Ἐδ. Σουρέ.*

— Πᾶς ἄνθρωπος δὲν εἶνε παρὰ ἄνθρωπος.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κατόπιν τῆς ὑποδοχῆς ἧς ἔτυχεν ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἀστρικοῦ ἀποτυπώματος «Μία κρυφὴ λατρεία» ἀναγκαζόμεθα παρὰ τὰς δυσκολίας τοῦ χώρου, νὰ συνεχίσωμεν, εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ἑπομένου φυλλαδίου, δεύτερον εἰς τὴν σειρὰν cliché astral, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ ἐγκαίνια τῆς Σφιγγός», Εἶνε θαυμασία ἐξιστόρησις τῶν ἐγκαινίων τοῦ συμβολικοῦ ἀγάλματος τῶν Πυραμίδων, ὡς ταῦτα ἐγένοντο 3500 ἔτη π. Χ.

—ο—

Τὸ σήμερον δημοσιευόμενον ἄρθρον τοῦ Καμίλλου Φλαμμαριόν, ἐλήφθη ἀπὸ τὴν Revue Spirite, 42 Rue Saint Jacques, Paris.

—ο—

Εἰς τὸ Stead Bureau τοῦ Λονδίνου, ὁ ἰατρὸς Ellis T. Powel, ἔκαμε λίαν σημαντικὴν διάλεξιν ἐπὶ τῶν σχέσεων τοῦ πνευματισμοῦ πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὴν Θρησκείαν. Ὁ ἰατρὸς οὗτος, κατέληξε προσθέσας ἰδιαιτέρως, ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο τελείως σύμφωνος πρὸς τοὺς γνωστοὺς νόμους τοῦ πνευματισμοῦ.

—ο—

Εἰς τὰς 3 Ἀπριλίου ἑωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ διασήμου πνευματιστοῦ Ἀλλὰν Καρδέκ. Λίαν ἐνδιαφέροντα πράγματα ἐλέχθησαν εἰς τοὺς λόγους τῶν ρητόρων τῆς ἡμέρας, πάντες δὲ ἐτόνισαν τὴν ἀνάπτυξιν ἣν ἐσημείωσεν ὁ ριφθεὶς σπόρος παρὰ τοῦ μεγάλου νεκροῦ εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας, ἐχθρικῶς μέχρι τότε διακειμένης πρὸς πᾶσαν πνευματιστικὴν ἰδέαν καὶ πλήρους σκεπτικισμοῦ.

—ο—

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τοῦ συμπεράσματος τῆς μελέτης ἐπὶ τοῦ Μαγνητισμοῦ.

Ὁ μαγνητισμὸς δυστυχῶς, ὡς θεραπευτικὸν μέσον, εὑρίσκεται εἰσέτι εἰς τὰ σπάργανα. Οἱ μόνοι ἁρμόδιοι, οἱ ἰατροί, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ ἐγκύψωσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἠδιαφόρησαν μέχρι σήμερον. Σποραδικαὶ ἐξαιρέσεις ἰατρῶν ἠσχολήθησαν, καὶ γνωρίζομεν ὅτι ἐπέτυχον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Καὶ ὅμως, ὁποία ἀνακούφισις διὰ τὴν κοινωνίαν νὰ κατορθώσῃ ὁ ἰατρὸς νὰ γίνῃ κύριος τῶν ἀσθενειῶν καὶ ὄχι ἁπλῶς νὰ παρακολουθῇ ταύτας θεραπεύων ἢ προλαμβάνων. Πλὴν τούτου, ὁ Μέσμερ ἀπεφάνθη καὶ ὁ Teder υἱοθετεῖ, ὅτι διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ ὁ ἰατρὸς δύναται νὰ θεραπεύσῃ ἀμέσως τὰς ἀσθενείας τῶν νεύρων. Ὁποῖον λοιπὸν εὐεργέτημα θὰ ἦτο ἡ θεραπεία, διὰ τῆς μεθόδου ταύτης, τῆς νευρασθενείας τοὐλάχιστον ὑφ' ἧς κατατρύχεται ἡ σύγχρονος γενεά.

—ο—

Εἰς τὴν πόλιν Cherterfield τῆς Ἀμερικῆς ἡ κ. Jesie Folsom-Stewarf, ἔκαμε πειράματα γραφῆς διὰ τῶν πνευμάτων ἐνώπιον 1500 προσώπων. Κ-α

τώρθωσε νὰ λάβῃ 420 ἐπικοινωνίας ὑπογεγραμμένας. Ἐκ τούτων ὀκτὼ μόνον ἀπέτυχον. Αἱ λοιπαὶ πᾶσαι ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν παρὰ τῶν συγγενῶν τῶν νεκρῶν ὡς προερχόμεναι ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ θανόντος συγγενοῦς των.

— ο —

Ὁ Γαλλικὸς τύπος ὡμίλησεν ἐσχάτως ἀρκετὰ περὶ τοῦ πυγμαχιστοῦ (boxeur) Κουλόν. Ὁ πυγμαχιστὴς οὗτος εἶνε ἀ σ ή κ ω τ ο ς. Δὲν δύναται, δηλαδή, κανεὶς ἐκ τῶν ἀνταγωνιστῶν του νὰ τὸν ἀνεγείρῃ. Τὸ φαινόμενον ἐξηγήθη ὅτι ὁ Κουλὸν διαθέτει ἐξαιρετικὸν δυναμισμόν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἡ δύναμις ἥτις κατορθώνει νὰ ἀνεγείρῃ ἀντικείμενα (καὶ περὶ τούτου ὑπάρχουν πλεῖσται ἀποδείξεις καὶ πειράματα) διευθυνομένη ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, δύναται καὶ νὰ προσκολλᾷ ἕτερα τοιαῦτα, διευθυνομένη ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

— ο —

Ὁ θίασος τοῦ Παπαϊωάννου μετὰ τὴν ὀπερέτταν «Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Πάπα» ἀναγγέλλει νέαν δι' ἐφέτος, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Ἐγκαινιάζεται οὕτω νέος τρόπος ἐξευρέσεως τίτλων, διὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ ἱερὸν ὅμως τοῦτο ρητόν, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ μὴ προφέρεται εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, προορίζεται νὰ σχετισθῇ μὲ τὰ ἐπεισόδια μιᾶς ὀπερέττας. Ἐκφράζομεν τὴν λύπην μας εἰλικρινῶς καὶ ἀναμένομεν ἀπὸ τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς τῆς Ἀστυνομίας ἐνέργειαν ἀνάλογον πρὸς τὴν καθυβριζομένην Χριστικὴν ρῆσιν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σ. Ἀ γ α θ. Βόλον. Ἀναμένομεν ἐνεργείας σας. Φύλλα ἐστείλαμεν.—Ν. Κ α ρ α γ. Βόλον. Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἐστείλαμεν φυλλάδια. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἔχωμεν πολὺ εὐχάριστα νέα σας. — Α. Π ε ρ δ. Ἀλεξάνδρειαν. Πολὺ ἀργά.—Γ. Φ ι λ ο π, Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰ συγχαρητήριά σας. Παρακαλοῦμεν γνωρίσατέ μας διεύθυνσίν σας, νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν σχετικῶς μὲ ἀποσταλέντα. — Δ. Ἀ μ ε ρ. Ἐνταῦθα. Ὄχι, δυστυχῶς. — Ε. Δ. Κάϊρον. Πολὺ καλά, περιμένομεν.—Ι. Π α π α β. Ἄρταν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλὰ λόγια σας. Ὁ «Ἔων» ἀπευθύνεται ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν τάξιν σας, ἥτις πρέπει νὰ δράσῃ ὅπως γράφετε. Ἐνεργήσατε καὶ ἀποστείλατε, θὰ σᾶς γνωρίσωμεν δὲ ποῖα θὰ δημοσιευθῶσι. — Ἠλ. Ἠ λ ι ο π. Ἀσλάνκαγα. Τὰ συγχαρητήριά σας δεχόμεθα ἀσμένως καὶ εὐχαριστοῦμεν. Κολακευόμεθα πιστοποιοῦντες ὅτι ἡ προσπάθειά μας εὑρίσκει τόσον εὐγενῆ ἠχώ. Σᾶς γράφομεν καὶ ταχυδρομικῶς.

Ὁ Διευθυντής μας εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρως πάντας τοὺς συγχαρέντας αὐτὸν διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Ἔωνος».

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΑ :

La Revue Spirite
Le Bieniste
L' Idée Libre
Les Amitiés Spirituelles
La Revuc de Marseille
Lumiére et Verité
L' Heure de la Femme
Revue Suisse des Sciences Psychlques
La vie Morale
Revue des Intependants
Simple Revue
La Rose + Croix